

Anna Šochová - O úžasné Magdaléně

Pavlaína způsobně usrkla kafičko. O lýtko se přišla otřít Černucha, načechraná Magdina kočka. Krásná, jak z Čapkovy pohádky. Pohladi ji proti srsti, určitě vylítnou jiskřičky! Černucha a spousty kyte kolem dokola, to jediné po dvou letech Pavla poznávala.

Magda byla někým jiným. Celá v černém, odhadem šest sedm stříbrných řetězů na krku, tmavě rzavý přeliv. A oči! Kdysi tomu říkával kolejnice. Výrazné linky patřily spíš do Egypta, Magdu vytáhly strano věkových kategorií. Odedávna normální holka se po třicítce proměnila divnou postavu, jakou si normální člověk drží od těla dál.

„Koukáš, co? Pořádne jsem na sobě zapracovala a našla svůj styl. Komu by se chtělo zapadat prachem u plotny?! Musíš hledat, zkoušet, ne krnět někde za pultem! Napadlo tě, že máš maturu? No jasně nic neříkej, skočilas po prvním místě, co se naskytlo. Hruža! Roky ne vytáhneš paty z vesnice, utrhla ses až teď. A jenom kvůli mámě, že musí do nemocnice!“

Podívej na mě. Podnik šel do háje a já? Hned jsem koukala po dalším! Ještě před krachem jsem si našla kurz a stihla ho dodělat. Taková kosmetička poznává spousty dalších věcí a lidí, co otevrou nov obzory. Pořád jedu dál a leckdy ten vejvar stojí za to. Řekla bys, že tyhle dva řetězy jsou z platiny?“

Pavlaína vykulila oči a polkla, jak se od ní čekalo. Platina. Téměř se ostýchala opět zvednout oči a číst v Magdině pohledu zbyte hodnocení své neschopnosti. Ona vždycky uměla vyhmátnout slabinu strčit ji Pavlině pod nos! Nebrala si servítky a dovedla s přehledem zadupat do země, koho si vzpomněla. Jenže jsou dospělé a, sakra práce maminy od rodin! Pavlaína se vzchopila k neslýchané vzpouře.

„Proto vypadáš tak ...divadelně?“

Magda si lehce odfrkla a z krabičky na stole vytáhla cigaretu. Víko dřevěné kazety sklapla až po zahrání melodie a cigaretu vsunul do špičky.

„Pavlí, tady jde přece o výraz osobnosti! Taky trochu věštím víš? Z pleskání babských podbradek bych to tak rychle neměla, to do rozum. Patnáct ksichtíků tejdne bohatě stačí. Navíc jde řeč, že neber jen tak někoho a to dělá divy.“

Lidi taky moc dobře vědí, koho chtějí vidět. Mohla bych být ještě blondýna, jenže těch je v tomhle městě už pět. Divadelně, jo. Jdi se vysmát! Samozřejmě, že předvádím, čeho si lid žádá! Kdybys m viděla v kaftanu se stříbrným lemem, taky bys zírala!“

„Aha, tak ty ses stala ... jako...“

„Klidně to řekni: Čarodějnici!“

Magda se opřela v křesle a elegantně vypouštěla kouř. Skoro s jí povedlo jedno kolečko.

„Jo, holka, dneska je tajemno in. Jsi z toho vedle, jako by neviděla ani Astro! Píšou o tom přece všude! Hele, tady mám plno skříní věcí. Křišťálovou kouli, svíčky v barvách zvěrokruhu, kameny karty...knihovna je celá jen moje.“

Pavlaína pokračovala v žasnutí. Pár pojmů znala i ze své Tiny ale tady viděla naskládáno mnohem víc. Čchi? Čakry? No jo, to je tam to... Reiki? Kouzlo tarotu, Moc podvědomí, Proroctví královny ze Sáby Nostradamus. Jenom čtení by zabralo rok! Magda shovívavě pokyvovala hlavou.

„Tohle mám komplet nastudovaný a dost literatury bylo jen půl čtený. To potom byly fofry!“

Obklopena Pavlaínou úctou vzpomínala, jak rozpoznala své léčitelské schopnosti právě na těch kytkách okolo. Živou energii přenáší dotykem a takhle to roste!

Pavlaína se upřímně zastyděla za svůj uschlý vánoční kaktus, ale Magda si mlčení nevšimla. Právě líčila, jak z děcek stahuje horečku Pavlaína přikyvovala a držela se, aby neprozradila, jak se její bandani na třicet osm nezmůže.

Zmenšovala se, byla malinká a ještě menší, jenom ji zašlápnou do chlupů koberce.

„Jó, Pavlí, to tvoje dětský sbírání zařikadel a blbejch rýmováček se s opravdickou magií srovnat nedá! Hrály jsme si hezky, ale kdy o tom přemýšlím, bylas docela divný dítě. Co se stalo, že tak děsně buchtovatíš?! Hele, vážně se nad sebou zamysli, já prostě nemůžu uvěřit vlastním očím. Záleží mi na tobě, víš? Chlap tě zblbnul natolik že rodině otročíš a ještě jsi z toho blahem bez sebe!“

Poté za slabou hodinku probraly nejdůležitější svatby, pohřby, rozvody, pár úspěchů spolužáků a známých. Venku se zatáhlo a setmělo. Už měly přijít Magdiny děti a taky byl čas na cestu městem, aby měla strach. Pořád si myslí, že davy kriminálníků číhají na každou ženskou, která jde pár metrů sama.

Magda nabízela doprovod na zastávku trolejbusu, ale Pavlaína odmítla. Vždyť to hned pojede, má to akorát! Magda si viditelně oddechla a loučila se o to vroucněji. Venku bylo opravdu hnusně.

Ostatně jako vždycky kolem půlky prosince ve čtyři odpoledne zase byla cítit chemička... Pavlaína se otrásla odporem. Zlatá samota lesa! Předvánoční úklid byl znát všude.

I u chlívku na kontejnery. Binec jak v tanku, roztahaný až mezi čtyři vysoké břízy. Matrace, zbytek sedačky, nařízlé igelitové pytle nějakou sutí...

Nechtělo se jí šlapat nevlídnou tmou ani kodrcat půl hodinu trolejbusem. Hlavu měla plnou Magdy a potřebovala by to v klidu strávit. Panebože, na co se ta holka dala?! Tam chyběla už jenom lebka svěcená voda a tak podobně! Bohužel bylo zřejmé, že se kámoška cennejdřív chytí i toho. Takový tyátr!

Pavlaína potřebovala pryč od lidí. Prostor, volno do široké dálky... Vítr do tváří a ticho letu! Všimla si několika tyček. Někd

je opřel u smetiště, vypadaly schopně. Opatrné rozhlédnutí a šup! U jednu zkoušela.

„Paninko, dyž potřebujete něco strkat mezi nohy, tak mám lepč kolík!“

Div leknutím nespadla. Rychle našla rovnováhu a pozorně hleděl do kouta, odkud se přátelsky blýskla nabízená láhev.

Ochmelka nebo bezdomovec! Zavrtěla hlavou.

„Děkuju, nechci. A nezlobte se, vůbec jsem vás neviděla.“

Zblbla jsem skutečně, ale z Magdy, usoudila. Rychle napravi školáckou chybu! Tentokrát se rozhlédla pečlivěji a potom luskla prsty.

Ožrala civěl na tyč. Visela si tam ve vzduchu, nejímň metr pól nad zemí. Po pár minutách se otočila, stoupala někam nad lampu - dál neviděl. Vyhrabal se z ušáku a hledal, kam zmizela ta ženská. Od někud shora ji přece slyší?!

„Ene bene, až si lokneš, celý večer zapomeneš!“

Chvíli spokojeně pozorovala, jak si přihnul a zalezl zpátky. Blbý básničky, Magdičko, ale dělají svoje! Zvedla to až nad věžáky zamířila přes údolí k centru.

Pod sukni mírně táhlo a vítr strhával řízení doprava. Když hol nebylo pořádný koště... Jo, březový, to by byla báseň!